

MENKIBE: Bir Ay Kadar Ömrün Kaldı

Hikmet ehli bir zât anlatır: Bir arkadaş hanımı ile hiç geçinemiyormuş. Evde her gün basit şeyler yüzünden tartışma oluyormuş, bıkmış bu tartışmalardan, artık ondan ayrılmak istiyormuş. Bunların münakaşaları yüzünden iki taraf aileleri de birbirine girmiş. Hanımı bunun tarafına, bu da hanımının tarafına düşman vaziyette. Kanlı bıçaklı deniyor ya aynen öyle olmuşlar. Bu bir gün perişan bir vaziyette geldi, hiçbir nasihat dinleyecek hâlde değildi. “Yâ Rabbi, ben buna ne diyeyim” diye düşündüm. Sonra ona, “Artık ayrılсан da fark eden bir şey olmayacak. Çünkü, bir ay kadar ömrün kaldı, ne istiyorsan git yap” dedim. Bu sözü duyan arkadaş şok oldu, rengi attı, yine perişan bir durumda çıkıp gitti.

Sonra arkadaşlardan ve kendisinden dinlediğim için ne yaptığını anlatayım. Kapıdan çıkar çıkmaz özel kalemdeki arkadaşlarla helâlleşmeye başlamış. Rastladığı herkesle helâlleşiyormuş. Eve gidince kavgalı hanımına, (Hâtun gel demiş, bunca zamandır seni üzdüm, sana iyi kocalık yapamadım, istediğini alamadım, hakkına riayet edemedim, ne olur beni affet, bana hakkını helâl et) demiş. Tabii bunu gerçekten ağlamaklı bir şekilde diyor. Hanımı bakmış, Allah Allah, bu adama ne oldu da böyle şeyler yapıyor demiş, acımış ona. Bey demiş, sen hakkını helâl et, ben hep edepsizlik yaptım, seni çok üzdüm demiş. Başlamışlar ağlamaya, sarılıp ağlaşmışlar.

Sonra adam, kavgalı olduğu kayın pederlerine gitmiş. Aynı şekilde onlardan ağlamaklı olarak özür dilemiş, size iyi evlatlık yapamadım, hizmet edemedim, ne olur beni affedin, hakkınızı helâl edin demiş. Onlar da şaşırmışlar, yavrum demişler, sen hakkını helâl et, biz büyüklük yapamadık, sizi hoş göremedik, sizin aranızı çok zaman biz bozduk. Sen bizi affet, hakkını helâl et diyerek ağlaşmışlar.

Sonra hanımı da bunun kavgalı olduğu annesine babasına gitmiş. Aynı şekilde o da onlardan özür dilemiş, size iyi gelinlik yapamadım, çok edepsizlik ettim, sizi çok üzdüm demiş, helâllik istemiş. Onlar da aynı şekilde mahcup olup, asıl sen bizi affet hakkını helâl et, biz büyüklük yapamadık, sizi çok üzdük demişler, sarılıp ağlaşmışlar. Evde ise her gün sanki Cennet hayatı yaşıyorlar. Karı koca birbirlerine hizmet ediyor, bir dedikleri iki olmuyormuş.

Ama arkadaş, benim sözümü hiç söylememiş. Bir ayın dolması için günleri sayıyormuş. Günler yaklaştıkça bunun iyiliği artıyormuş, geceleri ibâdeti artıyormuş. Bunun iyiliği artınca hanımının da ve ailelerin de iyiliği artıyormuş. Derken bir ay dolmuş. Ha bugün öleceğim derken, nedense ölmemiş. Kesin bir ay denmedi, bir ay kadar dendi, belki birkaç gün daha var diye düşünmüş.

Birkaç gün daha beklemiş, yine ölmemiş. Sonra yanıma geldi, odadan içeri girince, (Efendim ben ölmedim) dedi. Ne ölmesi dedim. Efendim siz bana demiştiniz ki bir ay kadar ömrün kaldı, o bir ay doldu ama ben ölmedim. Kardeşim, ben senin ne zaman öleceğini bilemem, ama şunu biliyorum, ölüm var, bir gün elbette öleceksin. Ölecek adam kavgı, niza ile hayatını zehir etmez. Şu andaki hayatından memnun musun dedim. Evet hiç tartışmamız olmuyor dedi. Haydi böyle devam edin dedim. İki çocukları oldu, gül gibi geçinip gidiyorlar.

Nükte: Bütün mesele ölümü unutmamak. Ölümü unuttunca ne oluyor, unutmayınca ne oluyor bu açık bir örnek.

Çalışmakta, yükselmekdedir, Hakk’ın rızâsı!
Tenbel olanın elbet gelir bir gün belâsı.

Kaynak: Gençlerin Rehberi